

LBRIS

We know
books

Nelson DeMille

COASTA DE AUR

Traducere din limba engleză
FRANCISCA YVONNE LEBRUN

editura rao

L-am întâlnit pentru prima oară pe Frank Bellarosa într-o zi însorită de aprilie la pepiniera lui Hicks, care aprovizionează de mai bine de un secol mica nobilime locală. Împingeam amândoi căruccioare roșii pline cu plante, îngrășăminte și alte chestii de-astea prin pietrișul parcarii, către mașini.

M-a strigat:

– Domnul Sutter? John Sutter, așa-i?

M-am uitat la omul care se apropia. Purta niște pantaloni de lucru lăbărțați și un tricou albastru. Inițial, l-am luat drept un lucrător de la pepinieră, dar când a ajuns mai aproape i-am recunoscut figura din ziare și de la televizor.

Frank Bellarosa nu e genul de celebritate pe care ți-ar plăcea s-o întâlnești întâmplător și, de fapt, nicicum altfel. Este o celebritate unică în America; în realitate, un gangster. În anumite părți ale lumii, un tip ca Bellarosa ar fi pus sub urmărire, iar în altele ar ocupa scaunul prezidențial, dar aici, în America, îl întâlnești în acel mediu numit lumea interlopă.

Criminal neinculpat și necondamnat și, în egală măsură, cetățean și contribuabil, reprezintă genul de individ la care se referă procurorii federali când spun: „Și nu vă asociați cu criminali dovediți“.

Pe măsură ce acest personaj notoriu al lumii interlope se apropia, să mă omori și n-aș fi ghicit de unde mă cunoștea, ce vrea și de ce își întinde mâna spre mine. I-am luat totuși mâna și-am spus:

– Da, sunt John Sutter.

– Numele meu este Frank Bellarosa. Sunt noul dumneavoastră vecin.

Ce? Fața mi-a rămas, cred, impasibilă, dar s-ar putea să mă fi crispat.

– O, am spus, asta e...

De-a dreptul îngrozitor.

– Da. Încântat de cunoștință.

Preț de un minut-două, am schimbat o vorbă cu noul meu vecin, observându-ne reciproc achizițiile. El avea roșii, vinete, ardei și bu-suioc; eu, copăcei și crăițe. Domnul Bellarosa mi-a sugerat să plantez și ceva comestibil. I-am răspuns că eu mănânc crăițe, iar nevastă-mea, copăcei. I s-a părut nostim.

Am dat mâna la plecare fără vreun plan precis să ne revedem, iar eu am urcat în Ford Bronco-ul meu.

A fost cea mai banală împrejurare posibilă, dar, în timp ce por-neam motorul, am avut un moment de clarviziune și nu mi-a plăcut ce am văzut.

Am părăsit pepiniera și am luat-o spre casă.

Ar fi poate instructiv să înțelegi ce fel de cartier își alesese domnul Frank Bellarosa să se mute împreună cu familia. Este pur și simplu cel mai select cartier din America. În comparație cu el, Beverley Hills și Shaker Heights par niște biete mahalale.

Nu este un cartier în sens urban sau rural propriu-zis, ci o îmbinare de sate de tip colonial și conace grandioase pe insula Long Island a New Yorkului. Această zonă e cunoscută local sub numele de Țarmul de Nord, iar național și internațional, Coasta de Aur, cu toate că nici măcar agenții imobiliari n-ar pomeni asta cu voce tare.

Este un loc unde averile sunt vechi, familiile sunt vechi, manierele sunt vechi, părerea că nu toată lumea ar trebui să aibă drept de vot e, de asemenea, veche, ca să nu mai vorbim de cine ar avea dreptul să aibă pământ.

Proaspeții îmbogățiți care-și doresc o casă nouă și își dau seama ce-i cu locul ăsta sunt, pe bună dreptate, intimidati la vederea unui conac impunător scos la vânzare, ca urmare a unor nefericite dificultăți financiare. Ori dau înapoi și cumpără ceva pe Țarmul de Sud, unde se pot simți mai în largul lor, ori, dacă se hotărăsc să cumpere o bucată din Coasta de Aur, o fac cu mare indoială în suflet, perfect

conștienți că vor fi nefericiți și că nu se va cădea să-mprumute un pahar de Johnnie Walker Black de la ocupanții conacului vecin.

Este posibil, cred, ca un individ în genul lui Frank Bellarosa să nu-și fi imaginat ce creaturi celeste și palate de cleștar îl vor înconjura, neștiind că a intrat pe pământ sfânt.

Sau, dacă Frank Bellarosa a știut, poate că nu i-a păsat, ceea ce era cu mult mai interesant. În cele câteva minute de conversație, m-a frapat elanul lui primitiv, întru câtva asemănător cu al unui soldat aparținând unei civilizații inferioare care a câștigat bătălia și s-a instalat în castelul nobilului învins.

Din spusele lui Bellarosa reieșea că a cumpărat proprietatea vecină. Locuința mea se numește Stanhope Hall, iar a lui, Alhambra. Casele mari de pe-aici poartă nume, nu numere, dar, din spirit de solidaritate cu Oficiul Național de Poștă al SUA, adresa mea completă include, de asemenea, numele unei străzi, Grace Lane, și al unui sat, Lattingtown. Am și un cod pe care, asemenea majorității vecinilor mei, îl folosesc rareori, făcând uz în locul lui de vechea denumire de Long Island. Așadar, adresa mea sună cam așa: Stanhope Hall, Grace Lane, Lattingtown, Long Island, New York. Scrisorile reușesc să-mi parvină.

De fapt, soția mea și cu mine nu locuim în Stanhope Hall, acea hardughie stil *beaux art* din granit de Vermont, cu cincizeci de camere, pentru care doar nota de încălzire m-ar aduce la sapă de lemn înainte de sfârșitul lui februarie. Locuim în casa de oaspeți, o construcție ceva mai modestă, de vreo cincisprezece camere doar, ridicată pe la-nceputul secolului în stil conac englezesc. Această casă de oaspeți, împreună cu zece dintre cei două sute de acri ai domeniului Stanhope, reprezintă darul de nuntă al neveste-mii din partea părinților ei. De fapt, corespondența noastră ajunge la casa portarului, o clădire modestă din piatră, cu șase camere, locuită de George și Ethel Allard.

Allardii sunt, cum se spune, în serviciul familiei, ceea ce înseamnă că au lucrat pentru noi, dar acum s-au cam lăsat. George a fost administratorul domeniului, întâi pentru bunicul soției mele, Augustus, apoi pentru tatăl ei, William. Soția mea e o Stanhope. Conacul cel mare, de cincizeci de camere, e pustiu acum, iar George e un fel de supraveghetor al celor două sute de acri. Locuiește pe gratis, împreună cu Ethel, în casa portarului, în locul acestuia și a soției lui, puși pe liber prin anii cincizeci. George face și el ce poate cu mijloace financiare limitate. Etica lui profesională a rămas foarte strictă, ceea ce nu s-ar putea spune și despre bătrânul său trup. Susan și cu mine avem impresia că mai mult îi ajutăm noi pe ei decât ei pe noi, situație care nu este cu totul neobișnuită prin părțile astea. George și Ethel se ocupă mai mult de curtea conacului, având grijă ca gardul viu să fie tuns, poarta de fier forjat vopsită, iedera tăiată pe zidurile conacului și ale casei de oaspeți și straturile de flori împospătate primăvara. Restul domeniului se află în mâinile Domnului până la noi instrucțiuni.

Am cotit din Grace Lane și am urcat pe aleea de pietriș spre porți care, pentru comoditate, sunt lăsate mereu deschise, ele fiind singura noastră ieșire spre Grace Lane și spre lumea largă ce ne înconjoară.

George a venit în goana mare, ștergându-și mâinile pe pantalonii lui verzi, de lucru. Mi-a deschis portiera înainte s-apuc eu s-o fac și mi-a spus:

– Bună dimineța, domnule.

George e din școala veche, un supraviețuitor al micii clase a servitorilor profesioniști care a înflorit pentru atât de scurt timp în marea noastră democrație. Ocazional, pot fi și eu snob, dar servilismul lui George pur și simplu mă stingherește uneori. Soției mele, care s-a născut bogată, nu i se pare nimic ciudat și nu vede de ce-ar schimba lucrurile. Am deschis portbagajul Bronco-ului și am zis:

– Îmi dai o mână de ajutor?

– Desigur, domnule, desigur. Lăsați-mă pe mine, vă rog.

A luat coșurile cu răsaduri și le-a așezat pe iarbă, lângă aleea de pietriș.

– Arată într-adevăr foarte bine anul acesta, domnule Sutter, a spus el. Ați cumpărat marfă bună. Le voi planta pe astea lângă stâlpii porții, acolo, apoi vin să vă ajut la rondurile dumneavoastră.

– Mă descurc singur. Cum se simte doamna Allard în dimineața asta?

– E foarte bine, domnule. Sunteți foarte amabil.

Discuțiile mele cu George sunt întotdeauna ușor afectate, cu excepția cazului când e un pic aghesmit.

George s-a născut cu vreo șaptezeci de ani în urmă pe domeniul Stanhope și își amintește încă de Zvăpăiații anilor '20, de Marele Crah și declinul Epocii de Aur din '30. Se organizau recepții, baluri de inaugurare, regate, meciuri de polo și după Crahul din '29, dar, așa cum mi-a spus odată George într-un moment de melancolie, „inimile tuturor au încetat să mai bată. Și-au pierdut încrederea în sine, iar războiul a pus capăt vremurilor bune de odinioară“.

Știu toate astea din cărțile de istorie și dintr-un fel de osmoză care ți se ntâmplă atunci când locuiești aici. Dar George are informații mai detaliate, mai personale despre istoria Coastei de Aur și, când e puțin afumat, îți poate povesti multe despre marile familii: cine pe cine a zdrobit, cine pe cine a mpuşcat într-o criză de oarbă gelozie sau cine s-a omorât din disperare. Exista aici, și într-o oarecare măsură există și acum, o rețea a servitorilor, în care genul acesta de informații sunt permisul de liberă trecere la reuniunile lor din bucătăriile celor câteva conace care-au mai rămas, din fostele case ale portarilor sau de cârciumile locale pentru muncitori. E un soi de *Suiș-Coborâș* american și numai Dumnezeu știe ce-or fi spunând și despre mine și Susan.

Dar, dacă discreția nu este una dintre virtuțile lui George, loialitatea este, și l-am surprins odată, din întâmplare, spunându-i unui grădinar că Sutterii sunt oameni cumsecade, pentru care merită să

lucrezi. De fapt, nu lucrează pentru mine, ci pentru părinții lui Susan, William și Charlotte Stanhope, care s-au retras la Hilton Head și încearcă să despovăreze Stanhope Hall înainte ca acesta să-i îngroape sub ruinele sale. Dar asta-i altă poveste.

Și cu Ethel Allard e o altă poveste. Deși este mereu corectă și amabilă, sub această pojghiță fierbe o ură de clasă clocotitoare. Nu mă-ndoiesc o clipă că, dacă cineva ar ridica steagul roșu, Ethel Allard s-ar înarma cu o piatră smulsă din caldarâm și și-ar croi drum spre casa mea. Din câte am dedus, tatăl lui Ethel a avut un negoț înfloritor în sat. Aleșii săi clienți l-au sfătuit însă prost în afaceri, apoi au omis să-și achite datoriile pentru bunurile cumpărate. N-au plătit pentru că, la rândul lor, fuseseră și ei ruinați financiar. Asta se-ntâmpla, bineînțeles, în 1929, și nimic n-a mai fost la fel pe-aici de-atunci încoace. Bănuiesc că a fost ca și cum cei bogați și-ar fi încălcat cuvântul față de clasele de jos, sărăcind și omorându-se cu alcool, gloanțe sau aruncându-se pe fereastră, ori pur și simplu au căzut pradă disperării, lăsându-și în urmă casele, datoriile și onoarea. Știu, e greu să-ți fie milă de cei bogați și înțeleg punctul de vedere al lui Ethel.

Dar iată-ne azi, la șazeci de ani după Marele Crah, când poate c-ar fi timpul să examinăm rămășițele.

Dacă vi se pare că locul acesta nu se potrivește cu America, vă asigur că nu-i așa. Numai manierele și peisajul sunt puțin diferite.

George a reluat:

– Deci, așa cum vă spuneam, ieri, domnule Sutter, niște copii au pătruns în conac acum câteva nopți și au făcut o petrecere.

– Au făcut multe stricăciuni?

– Nu prea multe. O grămadă de sticle și am găsit o mulțime de... obiecte din acelea...

– Prezervative?

A încuviințat din cap.

– Așa că am făcut curățenie și am înlocuit placajul de la fereastra prin care au intrat. Mi-ar plăcea însă să pun niște folie metalică.

– Comand-o! Trece cheltuiala în contul meu de la șantierul de exploatare forestieră.

– Da, domnule. Acum că a venit primăvara...

– Da, știu.

Hormonii sunt în flăcări și iepurașii din împrejurimi sunt în călduri. Ca să fiu sincer, și eu obișnuiam să intru în conace părăsite. Puțin vin, câteva lumânări, un radio cu tranzistor pus pe WABC, și poate chiar și-un foc în cămin (deși la asta puteam să renunțăm). Nimic nu se compara cu dragostea printre ruine. Mi s-a părut interesant că prezervativele sunt iar la modă.

– Vreo urmă de droguri?

– Nu, domnule. Numai lichior. Sigur nu doriți să chem poliția?

– Nu.

Poliția locală pare foarte interesată de problemele nobilimii, dar mi se pare penibil să mă-nvârt într-un conac de cincizeci de camere părăsit în compania unor copoi care încearcă să pară simpatici. Oricum, nu stricaseră nimic.

M-am urcat în Bronco-ul meu și am trecut de porți, cu toate cauciucurile scârțâind pe pietrișul care se împutina văzând cu ochii. Va fi nevoie de cinci sute de metri cubi de piatră sfărâmată, la șaizeci de dolari metrul cub. Cam atâta costă un strat de pietriș gros de-abia de un inci, care să-l înlocuiască pe cei distrus de iarnă. Mi-am notat în gând să-i scriu socrului meu ca să-i dau vestea cea bună.

Locuința mea, casa de oaspeți, e la vreo două sute de iarzi în sus pe aleea principală și la vreo cincizeci de iarzi lateral față de aceasta. E accesibilă printr-o ramificație ce are, de asemenea, nevoie de pietriș. Casa în sine e în stare bună. Piatra de Cotswold importată a zidurilor, acoperișul de ardezie, ca și cercevelele și burlanele cuprate par realmente să se-ntrețină singure și aproape la fel de bine ca tablăria din aluminiu și geamurile din viniplast. Aveam iedera pe

ziduri, care va trebui tunsă de-ndată ce cârceii de un galben-verzui vor începe s-apară, și o grădină de trandafiri în spatele casei, care-ți întărește impresia că te afli în Anglia.

Mașina lui Susan – un Jaguar XJ-6 verde, de curse –, cadou de la părinții ei, se afla la cotul aleii. Alt obiect de recuzită gen „Bătrâna Anglie fericită“. Oamenii de pe-aici tind să fie anglofili; se moștenește odată cu domeniul.

Am intrat în casă și-am strigat:

– Doamna Stanhope!

Susan a răspuns din grădina de trandafiri, așa că am ieșit pe ușa din spate. Am găsit-o șezând pe un scaun de grădină din fontă. Numai femeile, cred, se pot așeza în chestiile astea.

– Bună dimineața, doamna mea. Îmi dai voie să te dau gata?

Susan bea ceai, iar cana aburea în aerul răcoros al dimineții de aprilie. În straturile dintre tufele dezgolite de trandafiri înmuguriseră crocuși galbeni și crini, și o mierlă se așezase pe ceasul solar. Un tablou foarte vesel, exceptând dispoziția tăcută în care m-am prins că se afla Susan.

– Ai fost să călărești? am întrebat-o.

– Da, de-asta port costumul de călărie și miros a cal, Sherlock.

M-am așezat pe măsuța de fier din fața ei.

– N-o să ghicești niciodată pe cine-am întâlnit la pepiniera lui Hicks.

– Nu, n-o să ghicesc.

Mi-am privit soția un moment. Este o femeie izbitor de frumoasă, dacă-mi permiteți s-o fac, o clipă, pe îndrăgostitul. Are părul roșu-flacără – semn sigur de demență potrivit mătuși-mii Cornelia – și ochi verzi, ca de pisică, atât de impresionanți, încât oamenii se holbau pur și simplu la ea. Pielea îi e ușor pistruiată și are niște buze țuguiate care-l determină pe orice bărbat să se gândească pe loc la un anumit act sexual. Corpul ei este ușor și drept – atât cât poți cere de la o femeie de patruzeci de ani care a născut doi copii. Dacă o

întrebi, o să-ți spună că secretul frumuseții și fericirii ei constă în călărit vara, iarna, primăvara și toamna, pe ploaie, viscol sau în arșița soarelui. O iubesc la nebunie pe femeia asta, cu toate că e uneori distantă și cu toane, ca astăzi, de pildă. Mătușa Cornelia m-a prevenit și-n privința asta.

– L-am întâlnit pe noul nostru vecin, am spus.

– Da? Societatea de transporturi HRH?

– Nu, nu.

Asemenea multor domenii mari, Alhambra trecuse, potrivit documentelor oficiale, în posesia unei societăți. Vânzarea s-a făcut prin februarie, în bani lichizi, iar actele au fost înregistrate o săptămână mai târziu. Agentul imobiliar a pretins că nu-i cunoaște pe autorii principali, iar dintr-o combinație de zvonuri și investigații ale „vechii garzi” reieșea că terenul aparținea unor iranieni, coreeni, japonezi, angroșiști sud-americani sau Mafiei – asta fiind varietatea de coșmaruri posibile. De fapt, toți cei sus-menționați achiziționaseră de curând case și proprietăți pe Coasta de Aur. Cine altcineva mai are atâția bani în zilele noastre? Barierele se fărâmițau, republica era scoasă la licitație.

– Îți spune ceva numele de Frank Bellarosa? am întrebat.

Susan s-a gândit o clipă.

– Nu cred.

– Mafia.

– Adevărat? Acesta e noul nostru vecin?

– Așa a spus.

– A spus el că e Mafia?

– Bineînțeles că nu. Îl știu din ziare, de la televizor. Nu pot să cred că n-ai auzit de el. Frank, Episcopul, Bellarosa.

– E episcop?

– Nu, Susan, asta este porecla lui. Toți mafioții au porecle.

– Zău?

A sorbit din ceai și și-a ațintit privirea departe, în grădina. Susan, ea de altfel mulți locuitori ai acestui Eden, ignoră mult din lumea exterioară. Îi citește pe Trollope și Agatha Christie, nu ascultă nicio dată radioul și folosește televizorul numai pentru a vedea filme vechi la video. Rapoartele meteorologice le obține prin telefon și află diverse întâmplări citind ziarul comunal sau câteva reviste snoabe care alimentează cu vești bune comunitățile prospere de pe Coasta de Aur. Pentru a citi vești proaste, a adoptat filozofia lui Thoreau: dacă ai citit despre un accident de tren, ai citit despre toate.

– Te supără vestea asta? am întrebat-o.

A ridicat din umeri.

– Pe *tine* te supără?

Ca orice avocat, nu-mi place să mi se-ntoarcă întrebările, așa că i-am dat un răspuns ușuratic:

– Nu. De fapt, Grace Lane o să fie de-acum bine protejată de FBI, împreună cu polițiștii comunali pe post de pândari.

A părut să digere informația, apoi a spus:

– Acest individ... cum îl cheamă?

– Bellarosa.

– Da, bine, am să-i vorbesc despre potecile pentru cai și drepturile de traversare calare a domeniilor.

– Bună idee. Pune-l în temă.

– O voi face.

Mi-am amintit un banc tâmpit, dar foarte potrivit acum și i l-am spus lui Susan: Cristofor Columb debarcă în Lumea Nouă – asta-i un banc – și strigă către un grup de băștinași: *Buenos días!*, sau poate *Buon giorno!*, la care unul dintre indieni se-ntoarce către nevăstă-sa și-i spune: „Ce ți-e și cu vecinii ăștia!”

Susan a zâmbit politicos.

M-am ridicat și am ieșit din grădină pe poarta din spate lăsând-o cu ceaiul și toanele ei, plus potențiala problemă a explicării drepturilor ecvestre unui don al Mafiei.